

การปรึกษาหารือ (จากหลักสูตรการฝึกอบรม เล่ม10 หน่วยที่ 2)

คำสอนบางตอน

" พระผู้ทรงเป็นเลิศตรัสว่า สรวงสวรรค์แห่งภูมิปัญญาทางธรรมสว่างไสว
ขึ้นจากบ่อเกิดแสงสองประการ คือการปรึกษาหารือและความเห็นอก
เห็นใจ จงหันหน้าเข้าปรึกษาหารือกันในทุกเรื่อง เพราะการ
ปรึกษาหารือ"

พระบาฮาอุลลาห์ (ตอนที่1)

" การปรึกษาหารือได้รับการบัญญัติโดยพระบาฮาอุลลาห์ให้เป็น
เครื่องมือที่นำไปสู่ความเห็นพ้องต้องกัน และช่วยกำหนดแนวทางการ
ปฏิบัติของส่วนรวม"

(ตอนที่2)

" พวกเขาควรเข้าดำเนินงานของตนเองด้วยความถ่อมตนอย่างที่สุด
ด้วยความอดสาหัส ความใจกว้าง ความสำนึกในความยุติธรรมและ
หน้าที่ ความตรงไปตรงมา ความพอประมาณ การอุทิศตนอย่างแท้จริง
ต่อสวัสดิภาพและประโยชน์ของมิตรสหาย ศาสนาและมนุษยชาติ
เพื่อให้ได้มาจากบรรดาผู้ที่พวกเขาปรับใช้ ไม่เพียงแต่ความเชื่อมั่น การ
สนับสนุนอย่างแท้จริง และความนับถือเท่านั้น แต่ยังได้รับการยกย่อง
และความรักใคร่อย่างแท้จริงอีกด้วย ในทุกเวลาพวกเขาต้องหลีกเลี่ยง
ความถือตัว บรรยากาศที่มีความลึบหลวมใน และปลดตนเองให้เป็น
อิสระจากทรศนะของการวางข่มเหนือผู้อื่น และกำจัดอคติและความ
หลงใหลทุกรูปแบบออกไปจากการพิจารณาของพวกเขา"

ท่านศาสนิกบาล (ตอนที่5)

" การประชุมที่จัดขึ้นด้วยวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความสามัคคีและ
ความกลมเกลียวจะส่งผลให้คนแปลกหน้ากลายเป็นมิตร ศัตรูเปลี่ยน
มาเป็นสหาย พระอับดุลบาฮาจะสงหวัใจและวิญญูญาณมาร่วมการประชุม
นั้น"

(ตอนที่6)

การปรึกษาหารือ

"คือการค้นหาความจริงร่วมกัน เป็นการปรึกษาหารือที่ส่งเสริมการปล่อยวางจากความคิดเห็นส่วนบุคคล ให้ความสำคัญอย่างเหมาะสมกับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่สมเหตุสมผล ไม่ยกระดับความคิดเห็นให้อยู่ในฐานะของข้อเท็จจริงหรือไม่กำหนดนิยามให้กับความจริงว่าเป็นผลของการประนีประนอมระหว่างกลุ่มผลประโยชน์ฝ่ายตรงกันข้าม"

สภายุติธรรมแห่งสากลลงวันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2556 (ตอนที่8)

"ไม่มีพลังอันใดที่จะคงอยู่ ยกเว้นเสียแต่ด้วยความ สามัคคี ไม่มีสวัสดิภาพหรือความผาสุกใดที่จะเป็นจริงขึ้นมาได้ เว้นเสียแต่โดยการปรึกษาหารือ"

พระบาฮาอุลลาห์ (ตอนที่8)

"จงใช้การปรึกษาหารือเข้าจัดการแก้ไขทุกเรื่องทั้งใหญ่และเล็ก อย่าเพึ่งลงมือทำกิจสำคัญใดๆ จนกว่าจะได้มีการปรึกษาหารืออย่างถี่ถ้วนแล้ว จงใส่ใจต่อทุกขั้วสุขซึ่งกันและกัน ต่างช่วยเหลือเกื้อกูลกันในแผนการและโครงการต่างๆ"

พระอับดุลบาฮา (ตอนที่10)

"ความจริงหรือศีลธรรมนั้นเป็นหนึ่งเดียว ... หากพวกเขาแสวงหาความจริง พวกเขาจะเห็นพ้องต้องกันและสมัครสมานเข้าด้วยกัน เพราะศีลธรรมเป็นหนึ่งเดียวไม่อาจแบ่งแยกได้ ไม่อาจมีซ้ำได้ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าไม่มีสิ่งใดจะสำคัญต่อมนุษยชาติยิ่งไปกว่าการแสวงหาความจริง"

พระบาฮาอุลลาห์ (ตอนที่ 13)

"อีกไม่ช้าไม่นาน โดยผ่านทางเจ้า เราจะให้เจ้าแสดงออกซึ่งผู้มีสายตาอันแหลมคมแก่กล้าขึ้น ผู้ที่สามารถใคร่ครวญเข้าถึงสัญญาณน่านับประการของพระผู้สร้างของเขา และหันหลังให้กับทุกสิ่งๆ ผู้คนในโลกยึดติดอยู่ โดยผ่านทางเจ้า เราจะมอบพลังแห่งการมองเห็นให้แก่ผู้ที่เราปรารถนา และลงโทษผู้ที่เมินหน้าไม่รับพรอันประเสริฐนี้ แท้จริงแล้วพวกเขาหลงผิดจากถ้อยที่เปี่ยมไปด้วยความเชื่อผิดๆ อย่างไม่รู้ตัว"

พระบาฮาอุลลาห์ (ตอนที่ 13)

ดังที่เราได้รับรู้มาว่าความรู้ที่เราได้มาโดยผ่านช่องทางทั้งสี่ (คือหนึ่ง:ประสาทสัมผัส สอง: เหตุผล สาม: คตินิยม สี่: แรงบันดาลใจ) ที่พระอับดุลบาฮาทรงอธิบายไว้ นั้นล้วนมีข้อจำกัด เราจึงเริ่มตระหนักว่าเราจะต้องทำการปรึกษาหารือด้วยความถ่อมตน การมีส่วนร่วมของเราก็จะมีคุณค่าได้อย่างไรหากเราไม่ยอมรับถึงข้อจำกัดในความถูกต้องของความคิดเห็นของตัวเอง ในลักษณะเดียวกันเราเริ่มเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่าเพราะเหตุใดบรรยากาศของความรักจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในกระบวนการปรึกษาหารือ พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวไว้ว่า

"ความรักคือแสงสว่างแห่งความปรานีสวรรค์ คือลมหายใจอันเป็นอมตะของพระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ที่ประทานชีวิตให้แก่ดวงวิญญาณมนุษย์"

และตามที่ เราเรียนรู้ว่าความรู้ความเข้าใจของมนุษย์จะลึกซึ้งกว้างไกลขึ้นก็ด้วยแรงบันดาลใจจากพระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์

(ตอนที่ 16)

ข้อความที่คัดมาจากคำสอนบางส่วน (ตอนที่ 12)

- การปรึกษาหารือ **"จะต้องมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาความจริง"**
- **"แสงแห่งสัจจะฉายแสงออกมาจากใบหน้าของผู้ที่เข้าร่วมในการปรึกษาหารือ"**
- เมื่อเรายู่อยู่กับการปรึกษาหารือ **"หัวข้อที่เราเห็นพ้องต้องกันจะได้รับการสืบค้น และจะได้รับการคลี่คลายให้เป็นที่ประจักษ์"** ต่อสายตา และ **"ความจริงก็จะถูกเผยออกมา"**
- การปรึกษาหารือได้รับ **"การบัญญัติโดยพระบาฮาอุลลาห์ให้เป็นเครื่องมือที่นำไปสู่ความเห็นพ้องต้องกัน"**
- **"การปรึกษาหารือนำไปสู่ความตระหนักที่กว้างไกลยิ่งขึ้นและเปลี่ยนการคาดเดาให้เป็นความมั่นใจ"**

- การปรึกษาหารือ “คือเหตุของความมีสติและตื่นตัว และเป็นแหล่งกำเนิดคุณประโยชน์และความผาสุก”
- ด้วยการปรึกษาหารือ เรา “จะตระหนักรู้ว่าสิ่งใดดีสิ่งใดถูกต้อง”
- การปรึกษาหารือจะทำให้เรา “ลงลึกไปในแต่ละปัญหา” และช่วยให้เรา “พบการแก้ปัญหาที่ถูกต้อง”
- “ด้วยการปรึกษาหารืออย่างถูกต้องเหมาะสม เราย่อมพบวิธีการอย่างแน่นอน”
- โดยการปรึกษาหารือกัน “ทำให้มีการแลกเปลี่ยนมุมมองและความเห็นไปได้ที่จะประสานร่วมมือกัน”
- จุดประสงค์ของการปรึกษาหารือ “เป็นการแสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นมุมมองของคนหลายๆ คนย่อมดีกว่าของคนๆ เดียว เฉกเช่นเดียวกับพลังของคนหลายคนย่อมเหนือกว่าพลังของคนๆ เดียว”
- ด้วยกระบวนการปรึกษาหารือในที่ต่างๆ “ชุมชนสามารถพัฒนาจนเป็นแบบอย่างของระบบสังคมที่มีพลวัตและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่มนุษยชาติกำลังแสวงหาในยุคของความยุ่งเหยิงวุ่นวายและความแตกแยก”
- การปรึกษาหารือเป็น “สิ่งที่ขาดไม่ได้ในการจัดการกิจการของมนุษยชาติ”

1) คุณสมบัติบางประการของผู้เข้าร่วมการปรึกษาหารือ (ตอนที่ 16)

- ก) สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่เข้าปรึกษาหารือกันก็คือเจตนาอันบริสุทธิ์จิตใจอันผ่องใส ตัดความผูกพันจากทุกสิ่งทุกอย่างนอกจากพระผู้เป็นเจ้า ใฝ่หาสุคนธรสวรรค์ ถ่อมตนต่อบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์ อดทนต่อความยากลำบาก และรับใช้ ณ ธรณีอันประเสริฐของพระองค์

- ข) พวกเขาควรเข้าดำเนินงานด้วยความถ่อมตนอย่างที่สุด
- ค) พวกเขาโดดเด่นด้วยคุณสมบัติต่อไปนี้คือ ความใจกว้าง ความสำนึกในความยุติธรรมและหน้าที่ ความตรงไปตรงมา ความพอประมาณ การอุทิศตนอย่างแท้จริงต่อสวัสดิภาพและประโยชน์ของมิตรสหายศาสนา และมนุษยชาติ

2) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วมปรึกษาหารือ

- ก) การปรึกษาหารือที่แท้จริงคือการชุมนุมของดวงวิญญาณที่ดำเนินไปในทัศนคติและบรรยากาศของความรัก
- ข) พวกเขาต้องร่วมชุมนุมกันอย่างเปี่ยมไปด้วยความรัก ด้วยความบริสุทธิ์ใจ และความพอเหมาะเป็นที่สุด ด้วยใจที่เป็นอิสระจากโลกนี้ รับรู้ถึงความรู้สึกของอาณาจักรสวรรค์และพลังดึงดูดอันแรงกล้าของพระผู้เป็นเจ้า และคบหาสมาคมกันอย่างสุขสันต์ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
- ค) พวกเขาควรตั้งจิตระลึกถึงและใส่ใจอยู่ตลอดเวลาว่าพวกเขาควรปฏิบัติต่อผู้อื่น ดังอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระผู้เป็นเจ้า

3) กระบวนการปรึกษาหารือ

- ก) ส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมปรึกษาหารือต่างตั้งจิตสู่อเบื้องบนและขอความช่วยเหลือจากอาณาจักรแห่งความรุ่งโรจน์
- ข) ต่อจากนั้นพวกเขาเริ่มการปรึกษาหารือโดยสามารถแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ ด้วยความอุทิศ มารยาท เกียรติ ความเอาใจใส่และความพอประมาณ
- ค) ผู้เข้าร่วมปรึกษาหารือทุกคนควรซึ้งน้ำหนักความเห็นของเขาอย่างแจ่มกระจ่าง เยือกเย็นและสุขุมอย่างยิ่งยวด เขาควรพิจารณาความเห็นที่ผู้อื่นได้แสดงออกมาอย่างละเอียด ก่อนจะนำเสนอความคิดเห็นของเขา
- ง) เมื่อใดก็ตามที่ผู้เข้าร่วมปรึกษาหารือพบว่าการแสดงความคิดเห็นที่เสนอมา

ก่อน ถูกต้องและมีคุณค่ากว่าความเห็นของตน เขาควรยอมรับความเห็นนั้นโดยทันทีและไม่ยึดติดกับความเห็นเดิมของตน

- จ) ห้ามมิให้ผู้ใดดูแคลนความคิดเห็นของผู้อื่น
- ฉ) ผู้ที่อยู่ในองค์ปรึกษาหารือต้องหลีกเลี่ยงความถือตัว บรรยากาศที่มีความลบลมคมใน และปลดตนเองให้เป็นอิสระจากทรรศนะของการวางตนเหนือผู้อื่น และกำจัดอคติและความหลงใหลทุกรูปแบบออกไปจากพิจารณาของพวกเขา
- ช) พวกเขาต้องปล่อยวางจากความคิดเห็นส่วนบุคคล ให้ความสำคัญอย่างเหมาะสมกับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่สมเหตุสมผล ไม่ยกระดับความคิดเห็นให้อยู่ในฐานะของข้อเท็จจริง หรือไม่กำหนดนิยามให้กับความจริงว่าเป็นผลของการประนีประนอมระหว่างกลุ่มผลประโยชน์ฝ่ายตรงกันข้าม
- ซ) หากมีความคิดเห็นขัดแย้งกันต้องถือตามเสียงส่วนใหญ่ และทุกคนต้องเชื่อและยอมตามเสียงส่วนใหญ่
- ฅ) ห้ามมิให้ผู้ใดคัดค้านหรือตำหนิการตัดสินใจที่ลงมติไปแล้วไม่ว่าในหรือนอกที่ประชุม แม้ว่าการตัดสินใจนั้นไม่ถูก เพราะการวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าวจะขัดขวางการปฏิบัติตามการตัดสินใจ
- ญ) น้อยครั้งที่การปรึกษาหารือจะเป็นกระบวนการที่แยกเป็นเอกเทศจากกระบวนการอื่น หากแต่เป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ เมื่อการเรียนรู้เพิ่มระดับขึ้นเรื่อยๆ ผู้เข้าร่วมปรึกษาหารือก็จะมีความสามารถขึ้นในการเอาชนะความถดถอยไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ – ด้วยการวินิจฉัยหาสาเหตุที่มาของปัญหา สำรวจหาหลักการสำคัญต่างๆ ที่ยังซ่อนเร้นอยู่ นำเอาประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องมาประยุกต์ใช้สามารถกำหนดขั้นตอนการแก้ไขและวัดความก้าวหน้า

หากเราปรารถนาที่จะได้รับการชี้แนะจากพระวิญญูญาณอันศักดิ์สิทธิ์ การร่วมขุมนมปรึกษาหารือของเราจะต้องเป็นการขุมนมของจิตวิญญูญาณ ด้วยเหตุนี้เราจึงเห็นสมควรที่จะปิดท้ายตอนนี้ด้วยข้อความที่คัดมาจากบทสวดมนต์ที่พระอับดุลบา

ฮาทรงลิขิตไว้ที่เราหวนคิดถึงเมื่อเราหันหัวใจของเราไปสู่อาณาจักรสวรรค์และ
อ้อนวอนขอการรับรองจากเบื้องบน

(ตอนที่ 18)

"ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! โปรดดลให้วิญญาณของเรายึดบทกลอนแห่ง
เอกภาพของพระองค์เป็นที่พึ่ง ให้หัวใจของเราเบิกบานด้วยพระ
กรุณาธิคุณของพระองค์ที่หลั่งไหลลงมา เพื่อว่าเราจะสมัครสมาน
สมัครคีประดุจเป็นคลื่นในทะเลเดียวกัน กลมกลืนเข้าด้วยกันประดุจรังสี
ของรัศมีอันเจิดจ้าของพระองค์ เพื่อว่าความคิด ความเห็น ความรู้สึก
ของเราจะกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน และแสดงพลังสมัครคีให้ปรากฏทั่ว
โลก"

"ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! โปรดทำให้ที่ชุมนุมนี้สดใส ให้ทุกคนมีใจปรานี
โปรดประทานพรของพระวิญญาณบริสุทธิ์และประสาทพวกเขาด้วย
อาณาจักรสวรรค์ โปรดอวยพรพวกเขาให้มีใจเป็นธรรม และให้น้ำใสใจ
จริงที่มีอยู่ทวีขึ้น เพื่อว่าพวกเขาจะหันมายังอาณาจักรของพระองค์ด้วย
ความถ่อมตนและสำนึกผิดด้วยความเสียใจ และทำธุระรับใช้มนุษยชาติ
ขอให้แต่ละคนกลายเป็นเทียนที่สว่างไสว เป็นดาราที่สดใส เป็นสีสันที่
วิจิตร และขจรกลิ่นที่ชวนให้ระลึกถึงสุคนธรสในอาณาจักรของพระผู้
เป็นเจ้า"

"ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงบริบาล! ที่ชุมนุมนี้ประกอบด้วยสหายที่ไฝหา
ความงามของพระองค์ และลุกด้วยไฟแห่งความรักของพระองค์ โปรด
บันดาลให้ดวงวิญญาณที่ชุมนุมกันนี้กลายเป็นเทพยดา โปรดฟื้นฟูชีวิต
ของพวกเขาด้วยลมหายใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โปรดให้พวกเขามี
คารมคมคายและหัวใจที่เด็ดเดี่ยว โปรดประทานอาณาจักรสวรรค์และให้
พวกเขามีใจปรานี โปรดดลให้พวกเขาเป็นผู้เผยแพร่ความเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกันของมนุษยชาติ เป็นเหตุแห่งความรักและปรองดองของมวล
มนุษย์ เพื่อว่าอคติที่เป็นภัยมืดจะถูกแทนที่ด้วยแสงสว่างจากธรรมาที่ตีย
โลกที่เชื่องซึมนี้จะสดใส อาณาจักรวัตถุนี้จะดูดซึมรังสีของอาณาจักร
ธรรม สีที่ต่างกันเหล่านี้จะกลมกลืนเป็นสีเดียวกัน และทำนองเพลง
สวรรค์จะก้องขึ้นไปถึงอาณาจักรแห่งความวิสุทธิของพระองค์"